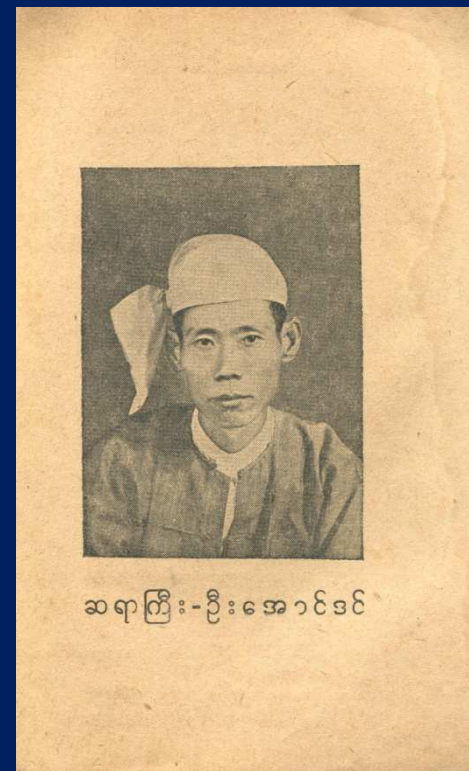
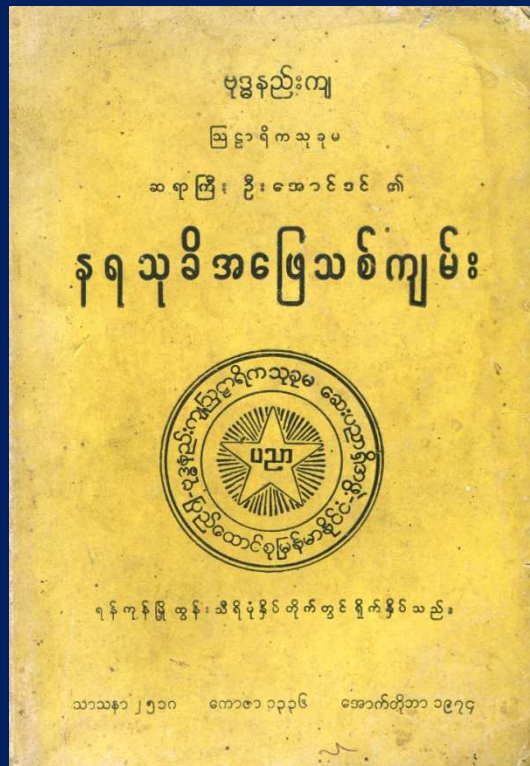

“အာပေါသမုဋ္ဌာန်နာ” ကို
နန်းတွင်းသမားတော်ကြီး ဦးပို၏
ဩဇာရိုက သုခုမ ဆေးပညာဖြင့်
လက်တွေ့ကုသပေးပုံ

ဒေါ်ခင်ပို- ရွှေဘိုမြို့

- ❑ လေးစားအပ်ပါသော သဘာပတိကြီးနှင့် သဘာပတိအဖွဲ့ဝင်များ ကြံရောက်လာကြသော ဂုဏ်သရေ ရှိ ပညာရှိလူကြီးမင်းများနှင့် ဘဝတူ မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီး ဆရာမကြီးများ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာ ချမ်းသာကြပါစေလို့ မေတ္တာပို့သပါတယ်ရှင့်
- ❑ ကျွန်မကတော့ စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး ရွှေဘိုခရိုင် ရွှေဘိုမြို့မှ ပင်စင်စားအထက်တန်းပြဆရာမ ဒေါ်ခင်ပို ဖြစ်ပါတယ်ရှင့်။ တိုင်းရင်းဆေးဆရာမှတ်ပုံတင်အမှတ် (တဆ-၅၁၉၇) ဖြစ်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံ တိုင်းရင်းဆေးဆရာ အသင်းဝင်အမှတ် (၃၉၄၆) ဖြစ်ပါတယ်ရှင့် မြတ်စွာဘုရားရှင်လက်ထက်က ဘိက္ခုနီမ တစ်ဦးဟာ အသက်က (သက်တော်က) (၈၀)နှစ်ဖြစ်ပြီး ဝါတော်က ၁ နှစ်သာရှိသေးတဲ့ ဗဟုပုတ္တိက ဘိက္ခုနီ လို့ ကျွန်မက အသက် (၆၆) နှစ်ရှိပြီး တိုင်းရင်းဆေးဆရာ မွမ်းမံသင်တန်းအမှတ်စဉ် ၅ မှာမှ တက်ရောက် ခဲ့ပါတယ်။ သမားစဉ်ဆက် ဆေးပညာအမွေကိုတော့ ၁၉၆၄ ခုနှစ်ကတည်းက သင်ကြား လာခဲ့ပါတယ်။

- ကျွန်မတင်ပြမည့်အကြောင်းအရာမှာ “အာပေါသမုဋ္ဌာန်နာ” ကို နန်းတွင်းသမားတော်ကြီး ဦးပို၏ ဗုဒ္ဓနည်းကျ သြဋ္ဌာရိက သုခုမဆေးပညာဖြင့် လက်တွေ့ကုသပုံပဲ ဖြစ်ပါတယ်ရှင့်။

ရည်ရွယ်ချက်

- ၁။ သတ္တဝါအားလုံး၊ ဓာဝ နာကင်၊
အယာရှင်းစေရေး။
- ၂။ ဗုဒ္ဓ၏ ဝိဘန္ဓဝါဒ အခြေခံကျကျ
ထွန်းတောက်ပရေး။
- ၃။ တိုင်းရင်း ဆေးပညာ (၄) ရပ်
တစ်တည်းဖြစ်ရေး။
- ၄။ ဗုဒ္ဓနည်းကျ ဩဇာရိက သုခုမ
ဆေးပညာ နိုင်ငံအနှံ့ ကူးစေရေး။

နယားဖျံပုံနှိပ်တိုက်၊ ပုဂံရွာမြို့။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ

ဗုဒ္ဓနည်းကျ

ဩဇာရိက+သုခုမဆေးပညာရှိအဖွဲ့ချုပ်

ဆေးပညာရှိအဖွဲ့ဝင်
မှတ်ပုံတင်ကပ်ပြား။

အဖွဲ့ဝင်မှတ်တမ်း

- * အမည် ..... ဝိဒျာဓိဗွေ
- * ငွေ့စန့် ၂၁. ၁၁. ၄၉
- * အမျိုးသားမှတ်ပုံတင်အမှတ် ၂၉ ၈၀၄၂၆၂
- * အဘအမည် ..... ဗို. ဆ. ကျယ်
- * ပညာ အရည်အချင်း ..... B.Sc
- * အလုပ်အကိုင် ..... မေ့မိကတန်း စေတနာ့မ
- * နေရပ် လိပ်စာ ..... နေပြည်တော် မ.ပ.မြို့

(Signature)
ဗဟိုအမှုထမ်းအဖွဲ့။

- { မူလသင်တန်းပြဆရာ ..... ဗို. ဦး. ချမ်း. ကျယ်. ဖွဲ့
- { အဖွဲ့ဝင် အမှတ် ၁၁
- သင်တန်းကာလ ၄. ၉. ၂၀
- { အဖွဲ့ဝင် အမှတ် ၂၆၄
- { နေ့စွဲ ၂၁. ၁၁. ၄၉

(Signature)
ဦးစီးချုပ်
ကျမ်းပြုဆရာကြီး ဦးအောင်ခင်
ဗုဒ္ဓနည်းကျ ဩ/သု ဆေးပညာရှိအဖွဲ့ချုပ်
ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ။ ၇၇

□ ကျွန်ုပ်တို့မြန်မာဘုရင်မင်းမြတ်များ ဘုန်းမီးနေလတောက်ပစဉ် ကိုယ့်ထီးကိုယ်နန်း ကိုယ့်ကြဋ္ဌာန်းနှင့် စံမြန်းခဲ့ကြသော (၁၁၄၃ - ၁၁၈၁) နှစ်များက အဝရွှေမြို့တော်ဝန်စာရေးကြီး ဦးကောင်း၏ နရသုခိဆေး ပညာ၊ နန်းတွင်းပညာရှိသမားတော်ကြီး ဓါတ်ဆရာကြီးဦးပို၏ ဩဋ္ဌာရိကသုခုမဆေးပညာများကို စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး ရွှေဘိုခရိုင် ဒီပဲယင်းမြို့နယ် မရကံ အင်ကြင်းပင်ရွာ အလယ်တန်းကျောင်းမှ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးအောင်ဒင်က လေ့လာလိုက်စားဆည်းပူးခဲ့ပြီး ထိုဆေးပညာကို လက်ဆင့်ကမ်း သင်ကြားပေးခဲ့ပါသည်။ ထိုတပည့်များထဲမှ တစ်ဦးဖြစ်သော ကျွန်ုပ်သည် ဆရာကြီး၏ လက်ရင်းတပည့် ဖြစ်ခဲ့ပြီး ဆရာကြီး၏ ကုသပုံတို့ကို လေ့လာမှတ်သားသင်ယူခဲ့ပါသည်။

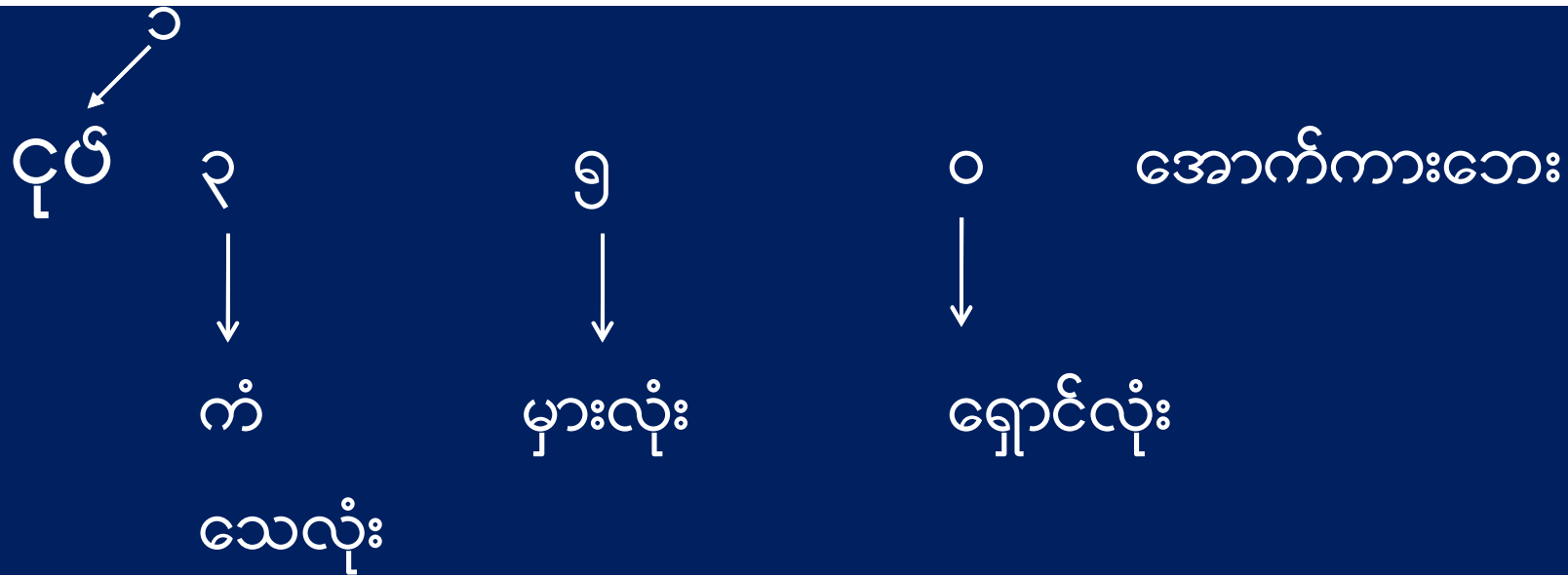
□ သြဠာရိကသုခုမဆေးပညာ (တစ်နည်းအားဖြင့်) ဗုဒ္ဓနည်းကျ သြဠာရိက သုခုမ ဆေးပညာသည် ရောဂါအမည်များ ဖြစ်သော သွေးတိုး၊ သွေးကျ၊ ဆီးချို၊ သွေးချို၊ ငှက်ဖျား၊ ကင်ဆာ၊ ကျောက်ကပ်၊ စသည့် အမည်နာမကို မယူမူ၍ ရောဂါဟူသောအကျိုးတရားကိုဖြစ်ပေါ်စေသည့် အကြောင်းရင်း ကို စစ်ဆေးပြီး သမုဋ္ဌာန်ကျကျကုသသည့် ဆေးပညာ ဖြစ်ပါသည်။ လွန်၊ ယုတ်၊ လွဲ၊ မှားစွာ စားသုံးနေထိုင် ကြခြင်း များကြောင့် ရောဂါ (အနာရောဂါ) ရကြခြင်းဖြစ်ရာ သင့်လျော်သော ဆေးဝါးအစာကိုဖြင့် တည့်မတ် ပေးသော (ဝါ) ကုသပေးသောပညာဖြစ်ပါသည်။

- မြတ်စွာဘုရားရှင်က “သဗ္ဗရောဂါ လက္ခဏေဝမူလံ ပဏ္ဍိတေန သုသန္ဓိတာ” သဗ္ဗရောဂါ - အလုံးစုံ သော အနာရောဂါ တို့ကို လက္ခဏေဝံ - လက္ခဏာသာလျှင် မူလံ - အကြောင်းအရင်း ဟူ၍ ပဏ္ဍိတေန - ပညာရှိ သည် သုသန္ဓိတာ - ကောင်းစွာသိအပ်ကုန်၏ ” ဟု ဟောတော်မူခဲ့ပါ သည်။
- ထို့ပြင် “သဗ္ဗေသတ္ထိ အာဟာရဋ္ဌိဟိကာ” သတ္တဝါမှန် သမျှ အစာမူလဟူ၍လည်း အစားအစာ၏ အရေးပါပုံကို ဟောတော်မူထားပါသည်။

- ထို့ကြောင့် “ပဉ္စဂါတုငြိမ်ဝပ်မှုသာ ဆေးပညာတည်း” ဟု နရသုခိကျမ်းဆိုရှိသည့်အတိုင်း ပထဝီဓါတ်၊ အာပေါဓါတ်၊ တေဇောဓါတ်၊ ဝါယောဓါတ်၊ သည်းခြေဓါတ်ဟူသော ပဉ္စဂါတုနှင့် အဟာရဓါတ်၊ အကာသ ဓါတ်ကိုပါဆိုလျှင် ဓါတ် ၇ ပါးဖြစ်ပါသည်။ ထိုထိုသော ဓါတ်တို့ လွန်၊ ယုတ်၊ လွဲမှားခြင်းကို စေ့စေ့ငုငု စဉ်းစား ဝေဖန်ပြီး လိုဓါတ် (ယုတ်ဓါတ်) ကို ဖြည့်ဆည်းပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

□ “ သူနာမှားယွင်းဖောက်ပြန်ခြင်းကို အလင်းမေးခါ ပြောသိသာလိမ့် ” ဟူသော နရသုခိကျမ်းလာ ရှိသည်နှင့်အညီ သိရသည်မှာကား - အာပေါသမုဋ္ဌာန်နာဖြစ်သူတို့ကို စစ်မေး လေသော် တေဇောဟူသည့် ချဉ်စပ်၊ အပူများ၊ သည်းခြေ ဖြစ် သည့်ဆီးသီး၊ သီးသီး ကဲ့သို့သော အစားအစာများ အာကာသ ဟုခေါ်သည့်စူးရှ ပြင်းထန်သောအနံ့များ ညှော်များထိတွေ့ မှုများခြင်း၊ ပထဝီဓါတ်သဘောဖြစ်သော ကြက်၊ အမဲ၊ ဆိတ်၊ ပုစွန်၊ ပုစွန်ထုပ်၊ အုန်းသီးရင့်များ စားသုံးခြင်းဖြင့် အာပေါဓါတ် ဝါယာဓါတ် အာဟာရဓါတ်များ ယုတ် လာပြီး ရောဂါရလာ ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဂဏန်းသင်္ချာအားဖြင့်

၁ = ပထဝီဓါတ်

၄ = ဝါယောဓါတ်

၂ = အာပေါဓါတ်

၅ = သည်းခြေဓါတ်

၃ = တေဇောဓါတ်

၆ = အာဟာရဓါတ်

၀ = အာကာသဓါတ် ဟူ၍ဖြစ်ပါသည်။

- အထက်မှဂဏန်းသင်္ချာ ၂၊ ၄၊ ၆ တို့သည် ယုတ်လျော့နေသော ဓါတ်များဖြစ်ပြီး အောက်မှ ၃၊ ၅၊ ၀ တို့သည် လွန်နေသောဓါတ်များ တနည်းအားဖြင့် ထိုထိုသောဆေးဝါး အစာများစားလျှင် ဘေးဥပါဒ်ရတော့ မည်ဟူ၍ဖြစ်ပြီး ၎င်းဓါတ် (၁) ဂဏန်းဖြစ်သော ပထဝီဓါတ်ကို ဆက်လက် စားသုံးပါက ရောဂါအတိုးမြှင့်ပြီး သေနိုင်ပါသည်။

အာပေါသမုဋ္ဌာန်၏ရောဂါလက္ခဏာများ

တဖြည်းဖြည်းအားအင်ကုန်ခန်းခြင်း၊ အသားအရေခြောက်သွေ့ခြင်း၊
အသံပျက်ခြင်း၊ ကွဲရှုရှု အသံမျိုး ဖြစ်လာခြင်း၊ ချောင်းဟန့်သံ
တစ်ဟဲ့ဟဲ့ ဖြင့် မကြာခဏ ချောင်းဆိုးခြင်း၊ နောက်ကျောတက်ခြင်း၊
ကြွက်တတ် ခြင်း၊ ရောဂါ အရှိန်မြင့်တက်လာလျှင်
လည်ပင်းလည်တိုင် ပခုံး၊ ဂျိုင်း၊ ရင်သား၊ ဦးခေါင်း၊ ကျားမအင်္ဂါစပ်
တို့တွင် အကျိတ်၊ အဖုပေါ် ထွက် တတ်ခြင်း၊ လူနာ၏ကိုယ်ခန္ဓာမှ
တေဇာလောင် သဖြင့် အသားမီး မြိုက်သည့် အနံ့နံ့ခြင်း၊
အစာမျိုသွင်းရာ၌ တစ်ဆို့ခြင်း၊ အိပ်ပျော်နေစဉ် အာခေါင်တွင်းမှ
ပူလောင်ပြီး ရေငတ်သလို ဖြစ်ကာ ဆတ်ကနဲ လန့်နိုးတတ်ခြင်း၊
ပျို့အန်ခြင်း၊ အာပေါသမုဋ္ဌာန်နာဖြစ်သူများ၏ အသံသည်
သိသိသာသာ ကွဲရှုရှုဖြစ်တတ် ပါသည်။

ကုသပုံအဆင့်ဆင့်

စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီးရွှေဘိုခရိုင်၊ ဒီပဲယင်းမြို့နယ် တည်တော
ကျေးရွာမှ အသက် (၅၈) နှစ်ရှိ ဦးထွန်းရီသည် နွားသေ၏
ဦးခေါင်းကိုအမွေးများပြောင်စင်စေရန် ကိုယ်တိုင်မီးမြှိုက်ပါသည်။
အမဲဦးနှောက် များကို ဆီပြန်ချက်စားသည်။ နောက်ရက်တွင်
အမဲဦးနှောက်များကို သီးသီးစိမ်းဖြင့် ရက်ဆက်ချက်စားပြီး
တစ်ရက်တွင်အိမ်အပြင်ဘက်တွင် အိပ်ပျော်သွားရာမှ ရေအလွန်
ငတ်သဖြင့် လန့်နိုးလာပါသည်။ အသံက ထွက်မရ ဝူးဝူးဝါးဝါး
ဖြစ်နေပါသည်။ အိမ်သားများကပွေ့ချိုကြပြီး ရေတိုက်ကြရာ
ရေကိုကောင်းစွာမသောက် နိုင်သဖြင့် ရေတစ်စက်ချင်းချ ပေးရသည်။
လည်ပင်းဇလုတ်ဘေးတွင် အဖုအကျိတ်ကြီး ပေါ်လာပါသည်။

အမဲခေါင်းမီးမြှောက်နဲ့ အာကာသဓါတ်၊ အမဲသား ပထဝီဓါတ်၊
သီးသီးစိမ်းဟူသော သည်းခြေဓါတ်များ လွန်နေသဖြင့် အာပေါ
သမုဋ္ဌာန်ဖြစ်ရကား (က) အထက်ကား ဆေးဟုဆိုသည့် အတိုင်း
ဂဏန်းသင်္ချာ၆ ဖြစ်သော အာဟာရဓါတ်ဖြစ် သည့် မကျီးမှည့်
ကို အနှစ်ချတိုက်ယူပြီး ထန်းလျက်၊ ဆားလှော်တို့ဖြင့် တစ်နေ့
လျှင်(၃) ကြိမ်အားဖြင့် ၃ရက် တိုက်ကျွေးပါသည်။ ငှက်ပျောသီး
ဖီးကြမ်းကို ထန်းလျက် ဖြင့် ဖျော်ပြီး ကျွေးပါသည်။။

ထို့နောက် ဂဏန်းသင်္ချာ ၄ ဖြစ်သော ဝါယောဓါတ်ဆေးအဖြစ် “ကန့်ကလာ” ပဉ္စငါးပါးကို ကျိုပြီး ထန်းလျက်ဖြင့် တစ်နေ့လျှင် ၃ ကြိမ်ဖြင့် ၃ ရက်သောက်စေပါသည်။ အစာအဖြစ် ငါးရုံကို ကြော်ပြီး ဆန်ပြုတ်နှင့်ကျွေးပါသည်။

ထို့နောက် ဂဏန်းသင်္ချာ ၂ ဖြစ်သော အာပေါဓါတ်တွင် ကန်စွန်းရွက်ကိုကျိုပြီး ထန်းလျက် ထည့်ကာ ရေဆာတိုင်း သောက်စေပါသည်။ ဆန်ပြုတ် နှင့် ငါးခုကြော်ပေးပါသည်။ ၆ ရက်တိတိ ကျွေးပါသည်။

ဆေးတစ်ပါတ်လျှင် အာဟာရသုံးရက်၊ ဝါယော သုံးရက်၊ အာပေါ ၆ ရက်ဖြစ်ရာ၊ အားလုံး ၁၂ ရက်ဖြစ်ပါသည်။

လည်ပင်းမှ အဖုအကျိတ်ကို သနပ်ခါးကျဲကျဲ နံ့သာနီကျဲကျဲ
အင်ကြင်းဆင့်မြစ်ကျဲကျဲ သွေးပြီး အကြိမ်ကြိမ် လိမ်းပေးရပါသည်။
ဤသို့ဖြင့် (၁၂) ရက် ပေါင်း (၈) ကြိမ်တွင် လူနာမှာစားဝင်
အိပ်ပျော်ပြီး အကြိတ်အဖုက လည်း တဖြည်းဖြည်းလျော့သွားရာ
ငါးလခန့်ကြလျှင် လုံးဝပျောက်ကင်း သွားပါသည်။

ဆေးဝါးအနေဖြင့် နံပါတ် ၆ အာဟာရဆေး

၁။ စမုံမျိုးငါးပါး	၁။စီ	၂။	ဇောင်ချမ်းမြစ်	၁
၂။ ခတက်မြစ်	၁	၄။	သက်ရင်းကြီးမြစ်	၁
၅။ ဆေးပုလဲ	၅	၆။	ဇီးဖြူသီးခြောက်	၅
၇။ ဇဝက်သာ	၅	၈။	ပရုပ်	၄
၉။ ဆားမီးဖုတ်	၁	၁၀။	ဆားခါး	၁

အမှုန်ပြု၍ စားပွဲတင်ခွန်းဖြင့် ၁ နေ့လျှင် ၅ ကြိမ် အုန်းစိမ်းရည်နှင့် ဖြစ်စေ၊ ဆန်ဆေးရေနှင့်ဖြစ်စေ၊ တိုက်ကျွေးရပါမည်။

နံပါတ် ၄ ဝါယောဆေး

၁။ စမုန်မျိုးငါးပါး	၁။စီ	၂။	ကွက္ကရာ	၁
၂။ ဇာဒိဗ္ဗိလ်သီး	၁	၃။	ဆေးပုလဲ	၂
၅။ လင်းနေ	၁	၆။	စမုန်နက်	၅။(လှော်ပါ)
၇။ ရှိန်းခို	၁	၈။	ကြစုသီးခြောက်	၁ (လှော်ပါ)
၉။ ဖန်းခါးသီးခြောက်	၁	၁၀။	ပညာလင်္ကာ	၁
၁၁။ မဏိဩဃ	၁	၁၂။	မုတ်	၁
၁၃။ ဆားမီးဖုတ်	၁			

အမှုန်ပြုပြီး စားပွဲတင်စွန်းဖြင့် ၁ နေ့လျှင် ၅ ကြိမ် ၃ ရက်ဆက်
တိုက်ကျွေးရပါမည်။

နံပါတ် - ၂ အာပေါဆေး

၁။ နံသာဖြူနီ	၁	၂။ ဒန့်စကူနီ	၁
၂။ ဆေးပုလဲ	၁	၃။ ပန်းနု	၁
၅။ ပန်းမ	၁	၆။ ယောက်သွားခုံး မီးဖုတ်	၁
၇။ ဆားမီးဖုတ်	၁	၈။ တရုတ်စကားမြစ်	၁
၉။ ကန့်ကော်ဝတ်ဆံ	၁	၁၀။ စမုန်စပါး	၁

အမှုန်ပြု၍ ၁ နေ့လျှင် စားပွဲတင်ဖွန်းဖြင့် ၅ ကြိမ် ၆ ရက် တိတိတိုက် ကျွေးပါသည်။
 ဤအာပေါ ရက်တွင် ရေချိုးစေပြီး ဤအာပေါ ဆေးမှုန်ကို ခြေဖဝါး
 လက်ဖဝါးချန်လှုပ်ထားပြီး တစ်ကိုယ်လုံးကျဲကျဲ ပါးပါး လိမ်းပေးပါသည်။

အာပေါသမုဋ္ဌာန်နာများကို ဤနည်းဖြင့်ကုသပေးရာ ပျောက်ကင်းချမ်းသာ
သူများစွာရှိပါသည်။အောက်တွင်စာရင်းပြုစုပြထားပါသည်။ ဤရောဂါရှင်
များ၏ရောဂါသည် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးသို့ အာရုံကြော များမှ
အလျင်အမြန်ပျံ့တက်ပါသည်။ ယခုခေတ်တွင် ဆေးရုံဆေးခန်းများမှ
အနောက်တိုင်းဆေးပညာ အမြင်ဖြင့် ကင်ဆာဟုသတ်မှတ်သော
ရောဂါဟုပြောရမည်ထင်ပါသည်။

အာပေါသမုဋ္ဌာန်များအတွက်သေဆေး

မြန်မာ့တိုင်းရင်းဆေးဝါးဖြစ်စေ အနောက်တိုင်းမှ အစွမ်းအလွန် ထက်သောတန်ဖိုးကြီးဆေးဝါးများဖြင့်ကုသည်ဖြစ်စေ၊ မသင့်လျော်သော အစားအသောက်အနေအထိုင်ဖြစ်ပါက ဆေးအာနိသင် မထက် နိုင်ပါ။ မစွမ်းနိုင်ပါ။ ထို့ထက် မသင့်တင့်သော ဆေးဝါးအစားအစာများ စားနေလျှင် ဤရောဂါသည် အလွန် လျှင်စွာအတိုးမြန်ပြီး သေစေနိုင်ရကား ဇယားထဲမှ (၁) ဖြစ်သော ပထဝီဖြစ်သော နွားနို့၊ ကြက်ဥ၊ ကြက်သား၊ ကြွက်သား ၊ အမဲသား၊ ဆိတ်သား၊ ပုစွန်၊ ပုစွန်ထုပ်၊ ဂဏန်း၊ မြေပဲ၊ အုန်းသီးရင့်ရင့် ၊ နံပါတ် (၃)သေလုံးဖြစ်သော လက်လုပ်ချဉ်၊ သံပုရာ ရှောက် လိမ္မော် ဆီးသီး သီးသီးနှင့် နံပါတ် (၀)ဖြစ်သော ညှော်နံ့အမျိုးမျိုးတို့ဖြစ်ပါသည်။

အတိတ်

၂

၄

၆

၃

၅

၀

ကံ

မှားလုံး

ရှောင်လုံး

သေလုံး

ရည်ရွယ်ချက်

- ၁။ မြန်မာနိုင်ငံလူဦးရေ၏ ၈၀ သော တောနေလူတန်းစားတို့အတွက် ငွေကြေးကုန်ကျမှုနည်းသော ကုသနည်းဖြစ်ခြင်း။
- ၂။ မြန်မာ့တိုင်းရင်းဆေးတက္ကသိုလ်တွင် ဗုဒ္ဓနည်းကျ သြဋ္ဌာရိက သုခုမ ဆေးပညာကို ထိရောက်စွာ သင်ကြားပို့ချစေလိုခြင်း
- ၃။ လက်တွေ့ကုသခြင်းတွင် မိမိတို့ပတ်ဝန်းကျင်၌ အလွယ်တကူရနိုင်သော သစ်သီးသစ်ရွက်တို့ဖြင့် ကုသနိုင်ခြင်းတို့ကြောင့် တင်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့တင်ပြရာတွင် မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ တပည့်
အရှင်သာရိပုတ္တရာအလောင်း အရှင်ဥပတိဿ မထေရ် က
ရှင်အဿဇိရဟန်းကို တွေ့မြင်လေသော် ဣန္ဒြေသမ္ပတ္တိနှင့် ပြည့်စုံရကား
အလွန်ကြည်ညိုသဖြင့် “ ငါ့ရှင် အသင်တို့ဆရာမြတ်စွာဘုရားသည်
အသို့ အယူဝါဒရှိသနည်း။ အသို့သော တရားကို ဟောကြား တော်
မူသနည်း။ ငါ့အားဟောပါလော့” ဟုဆိုလေလျှင် အရှင်အဿဇိက “
ငါ့ရှင် ငါကား သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြု၍ မကြာမြင့်ပါသေး ၊
လေးပါးသော ဂမ္ဘီရဂုဏ်နှင့်ပြည့်စုံသော တရားတော်ကို အကျယ်ဟော
ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ပါ။ စိုးစဉ်းမျှသာ ဟောနိုင်ပါသေးသည်” ဟုဆိုလျှင်

အရှင်ဥပတိဿက -

“ငါ့ရှင် ငါတမူကား ဇေယျကျွန်းခွင်ဝယ်
ပညာအရာ၌လွန်စွာကျော်စောသောသူ တစ်ယောက်ပင် တည်း။
ငါ့ရှင်၏ စွမ်းအားရှိသမျှပင် ငါ့အားဟောပါလော့ နည်းအရာ
နည်းအထောင်တို့ဖြင့် ကုန်အောင် ချဲ့ထွင်၍ သိမြင်ခြင်းငှာ
အကျွန်ုပ်တာဝန်ရှိသတည်း။” ဟု မိန့်သကဲ့သို့ ကျွန်မအနေဖြင့်
လက်တွေ့ကုသ ဖူးသော ဤဆေးပညာကို အတတ်နိုင်ဆုံးကြိုးစားပြီး
တင်ပြလိုက်ပါပြီ။ ကြွရောက်လာကြသော ပညာရှင် များက အဆရာ
ထောင်ပွားပြီး ချဲ့ထွင်သိမြင်နိုင်ကြပါရန် မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။

ကျေးဇူးတင်ရှိခြင်း

- ၁။ မြန်မာ့တိုင်းရင်းဆေးပညာကို အားပေးချီးမြှင့်သော နိုင်ငံတော်မှ တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်များ
- ၂။ စာတမ်းများကို လက်ကမ်းကြိုဆိုသော (၁၂) ကြိမ်မြောက်တိုင်းရင်းဆေးညီလာခံမှ တိုင်းရင်းဆေး ပညာ ဦးစီးဌာန ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် ဆရာကြီး ဒေါက်တာအောင်မြင့်
- ၃။ ဗုဒ္ဓနည်းကျ သြဇာရိုက သုခုမဆေးပညာကို အခမဲ့နေစရာပေးပြီး ထမင်းကျွေးသင်ကြားပေးသော သြဇာရိုက သုခုမကျမ်းပြုဆရာကြီး ဦးအောင်ဒင်
- ၄။ တိုင်းရင်းဆေးပညာသင်ကြားရန် တိုက်တွန်းခဲ့သော ကွယ်လွန်သူ ကျေးဇူးရှင်မိခင်နှင့်ဖခင်
- ၅။ တိုင်းရင်းဆေးဝါးကိုသာစားသုံးပြီး အသက် ၁၀၄ နှစ်တွင်မှ ၄-၈-၁၁ နေ့က ကွယ်လွန်ခဲ့သော ယောက္ခမ ဖခင်ကြီး ဦးဘပျို
- ၆။ ကျွန်မ၏ကုသမှုကို လေးလေးစားစား ခံယူကြသော ဆွေမျိုးသားချင်းများ၊ တပည့်များနှင့် လူနာများ
- ၇။ အာရုံစိုက်၍နားထောင်ပေးကြသော ပရိသတ်များကို အထူးကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ကျမ်းကိုး

- ၁။ ဆရာကြီးဦးအောင်ဒင်၏ နရသုခိကျမ်း အဖွင့် ကျိုးကြောင်းဆက် ဓါတ်ကျမ်း
- ၂။ ဆရာကြီးဦးအောင်ဒင်၏ ဗုဒ္ဓနည်းကျ သြဋ္ဌာရိက သုခုမ နရသုခိအဖြေကျမ်း
- ၃။ မန္တလေးရတနာပုံနေပြည်တော်မှ ဓါတ် ပရမတ် ဆရာကြီး သမားတော်ကြီးချုပ် ဦးပို၏ တြိသတ် ဓါတ်ကျမ်း
- ၄။ သမားတော်ကြီး ဦးပို၏ သဗ္ဗပဏိဏ္ဍကဓမ္မဓါတုကျမ်း
- ၅။ ပြည်မြို့မှဆရာကြီး ဆရာကြူး၏ ဓမ္မဓါတုကျမ်း
- ၆။ တောင်တွင်းဆရာတော်၏ သြဋ္ဌာရိက သုခုမဓါတ်ကျမ်း
- ၇။ တံတေးမြို့နယ် တောင်သာအဘိဓမ္မာ ဓါတ်ဆရာကြီး ဦးဘိုးမင်း၏ နရသုခိအဓိပ္ပါယ်ကျမ်း ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

၁၉၇၄ မှ ၁၉၉၀ ထိ ကုသခဲ့သော လူနာများ

စဉ်	အမည်	အသက်	ရောဂါလက္ခဏာ	တုသသည်ခုနှစ်	တုသခိုက်	ပျောက် (အပျောက်)	နေရပ်	သတ်ရိ/တွယ်လွန်
၁။	ဦးသိန်းသျှန်	၄၈ နှစ်	လည်ချောင်းအတိုက်	၁၉၇၄	၈ လ	ပျောက်	ရွှေဘို	သတ်ရိ
၂။	ဒေါ်ဝေါမြင့်	၆၅ နှစ်	သားအိမ်အတိုက်	၁၉၇၈	၉ ၂ လ	ပျောက်	ရွှေဘို	သတ်ရိ
၃။	မနိုင်နိုင်	၂၀ နှစ်	အဓိအတတ်များထွက်	၁၉၈၀	၁၁ လ	ပျောက်	မန္တလေး	သတ်ရိ
၄။	ဒေါ်ကြီးမ	၆၈ နှစ်	လျှာအတိုက်	၁၉၈၂	၁နှစ် ၂လ	ပျောက်	ရွှေဘို	၁၉၉၄တွင်တွယ်လွန်
၅။	ဒေါ်ညွန့်ညွန့်	၅၄ နှစ်	သားအိမ်အတိုက်	၁၉၉၀	၂ ၂ နှစ်	ပျောက်	ရွှေဘို	သတ်ရိ
၆။	ဒေါ်စိန်မြင့်	၆၈ နှစ်	လျှာအတိုက်	၁၉၉၂	၁၁ လ	ပျောက်	ရွှေဘို	သတ်ရိ
၇။	ဒေါ်ခင်မေဝင်း	၅၂ နှစ်	ရင်သားအတိုက်	၁၉၉၄	၂ နှစ်	ပျောက်	ရွှေဘို	သတ်ရိ
၈။	ဦးတင်မောင်ဝင်း	၅၅ နှစ်	နှာခေါင်းအတွင်းအတိုက်	၁၉၉၆	၁ နှစ်	ပျောက်	ရွှေဘို	သတ်ရိ
၉။	ဒေါ်နှင်းခင်မြင့်	၅၅ နှစ်	သားအိမ်အတိုက်	၁၉၉၀	၁ နှစ်	သက်သာ	တောင်ကြီး	၂၀၀၄ တွယ်လွန်
၁၀။	မောင်မြင့်ဇော်ဦး	၃၅ နှစ်	အူမကြီးအတိုက်	လနေထိတုသမှုခံယူနေဆဲ				

တတ်ချက် မောင်မြင့်ဇော်ဦးသည် ရန်ကုန်မြို့မှ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုတွင် အလုပ်လုပ်နေပါသည်။ ဆေးမှန်မှန်စားလျက် ရှိပါသည်။

ကျေးဇူးတင်ပါသည်။